

om hvilket jeg imidlertid ikke har nogen Grund til at tro, at det skulde være det uvelkomment, og Indenrigsministeren faar altsaa den Opgave at undersøge de Forslag, som maatte fremkomme, og fastsætte de Vedtægter, der vil kunne være Tale om. Imidlertid ville atter disse Vedtægter bero paa, hvorvidt det vil lykkes at samle Fiskerne i visse Hold, visse Afdelinger med en Formand, en Kasserer osv, og at faa en virkelig organiseret Opkrævning, saa at man i det hele taget faar denne Institution drevet som Forsikringsvirksomhed. Denne Sag vil jo kunne medføre forholdsvist store Udgifter, som det netop har været Meningen med de Tanker, som ere fremsatte i § 4, at undgaa. Det maa imidlertid haabes, at det kan lykkes at bringe den Tanke til Virkelighed, at kunne faa tilvejebragt en Organisation ved Fiskernes egen Hjælp, saa at Bestyrelsen, Hovedkassen, om jeg saa maa sige, virkelig kan vide, hvem den skal henvende sig til, hvorledes den skal faa disse Bidrag ind, og hvorledes den skal bære sig ad, naar de ikke komme ind, saa man ikke skal behøve at sætte et alt for stort Apparat i Bevægelse. Om nu Arbejderforsikringsraadet, der ikke har nogen Talsmand her, vil være i Stand til at løse den Opgave, der saaledes blev stillet det, ved jeg ikke, og om Indenrigsministeren bag efter vil kunne finde en Form, hvorunder Fiskerne og deres Foreninger kunne virke paa betryggende Maade, er jeg ganske vist ikke helt sikker paa, men jeg har det bedste Haab derom. Disse fem Linier i § 4 ville gøre en hel Del Arbejde, men paa den anden Side har det ikke været muligt — det ved jeg meget vel — i dette Lovforslag at angive, hvorledes det i Virkeligheden skal gaa til med „Danske Fiskeres Ulykkesforsikringsforening“s Organisation. — Naar der fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J. Jensen) er blevet anket over, at dette Forslag ikke tillige medtog Søfolks Forsikring, eftersom man jo maatte vente, naar der kom noget, der angik Folk, der færdes paa Søen, at man da ikke blot tog Fiskere men ogsaa Skibsfartens Folk med, er dertil at bemærke, at vi ere i ret god Konsekvens med, hvad vi i 1897 foretog her i Tinget. Naar vi nu skulle til at løse dette Spørgsmaal, ville ærede Medlemmer af det daværende Udvalg kunne bekræfte, at det bestandig har været Meningen, at danske Fiskeres Ulykkesforsikring skulde ordnes som en Sag for sig, og det er ogsaa ganske naturligt, eftersom det er ganske nødvendigt.

Naar vi komme til at tale om Skibsfartens Ulykkesforsikring, vil der udelukkende være Tale om Arbejdere i Arbejdsgiveres Tjeneste, medens der her er Tale om Arbejdere, der arbejde for egen Regning, og derfor vil man efter min Mening fremtidig lige saa lidt i det første Tilfælde som ved Arbejderforsikringen forlange noget Tilskud, hvilket ogsaa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds kom ind paa. Man forlanger ikke nogen Præmie af den forsikrede Arbejder, men derimod af hans Arbejdsgiver, hvorimod det for Fiskernes Vedkommende har været nødvendigt at opkræve en Præmie hos dem, der ikke have Arbejdsgivere, og tillige at yde Statstilskud. Arbejdsgiveren maa betale Præmie for sine Arbejdere i Overensstemmelse med Princippet i den allerede eksisterende Lov, og det vil derfor ikke kunne lade sig gøre at ordne Søfartens og Fiskernes Ulykkesforsikring paa samme Tid, da de maa hvile paa to forskellige Grundlag, hvilket jo ogsaa er fremhævet i dette Tings Udvalgsbetænkning i 1897. Naar vi senere skulle komme til at tale om Skibsfartens Ulykkesforsikring, vil efter min Mening en Ordning paa den letteste og naturligste Maade ske ved en simpel Udvidelse af den bestaaende Lov om Arbejdernes Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde, da jeg ikke kan se rettere, end at Søfartens Arbejdere ville være ganske analogt stillede med de under Ulykkesforsikringsloven indbefattede Arbejdere. Man kan ganske roligt vedtage dette Lovforslag og ophøje det til Lov uden paa nogen Maade at præjudicere noget for Skibsfartens Arbejdere, efter som de maa behandles efter andre Regler end dem, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag, nemlig væsentlig efter de Regler, som gælde for en forsikret Industriarbejder, hvad Fiskerne ikke kunne. Jeg anbefaler derfor dette Forslag meget varmt til det høje Ting. Jeg har Lov til at gøre det, da jeg som sagt i sin Tid selv har været med til at stille det, og jeg tror at spore i de Udtalelser, der i Dag ere faldne om denne Sag, at der er en ikke ringe Interesse hos Tingets Flertal for at bringe denne Sag frem, bringe den til Virkelighed i Aar, og det vil ogsaa være i god Overensstemmelse med Beslutningen i 1897 om ad Aare at komme til en Udvidelse af Ulykkesforsikringsloven. Dette lille Lovforslag vil være det første Skridt paa denne Bane til en saadan Udvidelse, som saa senere kan fortsættes. Jeg tror, at vi komme bedre frem, naar vi gaar Skridt for Skridt, end naar vi tage alt for meget paa en Gang. En